

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/601/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114215915
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114215915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Holiča a sudkýň JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Zlatice Javorovej vo veci žalobkyne: DPS financial consulting, s.r.o., Trnava, Mikovíniho 10, IČO: 46 713 930, zastúpeného splnomocnenkyňou: advoconsulting, s.r.o., Trnava, Tamaškovičova 17/2742, IČO: 47 253 428, proti žalovanému: Y. F., nar. XX. E. XXXX, bytom V., E. R. XXXX/XX, o 295,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 14. mája 2015 č. k. 10C/294/2014-58 takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a čiastočné späťvzatie žaloby v časti úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 295,84 eur od 1. januára 2015 do zaplatenia, rozsudok Okresného súdu Trnava zo 14. mája 2015 č. k. 10C/294/2014-58 v tejto časti r u š í a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

V zostávajúcej časti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobkyne o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 295,84 eur, s príslušenstvom ku dňu 27.9.2013 vo výške 26,92 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 295,84 eur od 28.9.2013 do zaplatenia. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 497, § 499 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 5b ZoOS (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z.. Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o splátkovom úvere dňa 13. decembra 2006 medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (Slovenská sporiteľňa a.s., Bratislava, Suché mýto 4) a žalovaným, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 995,82 eur, s dohodnutou úrokovou sadzbou 18,40% ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami vo výške 32,20 eur, splatné k 20. dňu kalendárneho mesiaca (so splatnosťou prvej splátky 20. januára 2007 a konečnou splatnosťou úveru 20. novembra 2010). Predmetnú zmluvu súd prvého stupňa posudzoval ako zmluvu spotrebiteľskú, hoci zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchod, právna predchodkyňa žalobkyne pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako veriteľ vykonávajúci predmet svojho podnikania a žalovaný ako spotrebiteľ (ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti). Právo žalobkyne na zaplatenie dlžnej sumy súd prvého stupňa označil za premlčané, ako i uplatnené príslušenstvo, predstavujúce úroky z omeškania, ktoré sledujú osud hlavného záväzku (vedľajší záväzok zaplatiť

úroky bol premlčaný najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok). Na premlčanie nároku žalobkyne súd prvého stupňa prihladal z úradnej povinnosti, aplikujúc ustanovenie § 5b ZoOS (účinné od 1. mája 2014), v zmysle ktorého je povinnosťou súdu z úradnej povinnosti prihladať k premlčaniu a to aj v prípade právnych vzťahov vzniknutých pred jeho účinnosťou. Súd prvého stupňa zdôraznil, že účelom premlčania je stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv. Uplatňujúc hľadisko procesnej ekonómie, ďalej už potom neskúmal existenciu subjektívneho práva žalobkyne (pretože premlčané právo nebolo možné žalobkyňi súdne priznať v dôsledku zániku jeho vynútiteľnosti). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a úspechom žalovaného, ktorý si náhradu trov konania výslovne neuplatňoval.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu, alternatívne zrušením a vrátením veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie obsahovo odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá 13. decembra 2006. Žalobkyňa zdôraznila prednostnú aplikáciu ustanovení Ob. z., vzhľadom na obchodnoprávnu povahu zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania a preto použitie ustanovenia § 5b ZoOS nemá opodstatnenie na daný prípad. Normatívne riešenie prednostnej aplikácie ustanovení O. z. v ustanovení § 52 ods. 2 O. z. nadobudlo účinnosť 1. apríla 2015. V zmysle prechodného ustanovenia § 879p O. z. vznik právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté (pred 13. júnom 2014) sa posudzujú podľa predpisov účinných do uvedenej doby, ak nie je ustanovené inak. Nové znenie ustanovenia druhej vety § 52 ods. 2 O. z. na právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou novely O. z. nepôsobí. Keďže v predmetnej veci konanie začalo podaním návrhu na súde prvého stupňa 11. júna 2014, teda pred účinnosťou predmetného ustanovenia novely O. z., bol daný dôvod na aplikáciu ustanovení Ob. z., vrátane ustanovení o premlčaní, upravujúcich premlčaciu dobu v trvaní štyroch rokov (§ 397 Ob. z.). Svoj nárok žalobkyňa preto označila za dôvodný v celom rozsahu. Dotknuté ustanovenie ZoOS je v rozpore aj so zásadou kontradiktórnosti konania. Aplikáciou predmetného ustanovenia súd preberá na seba úlohu advokáta žalovaného, čím dochádza k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania. V právnom štáte je neprípustné, aby súd ako nezávislý orgán rozhodujúci medzi dvoma sporovými stranami, aktívne vyhľadával skutočnosti svedčiace výlučne v prospech jednej strany sporu. Uvedený postup je rozporný aj so zásadou upravenou v ustanovení § 1 O. s. p. (o spravodlivej ochrane práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj o výchove na zachovávanie zákonov, čestné plnenie povinností a úctu k právam iných osôb). Postup súdu popiera základné zásady civilného procesu, ako i výchovnú funkciu súdu, keďže jeho úlohou je viesť účastníkov, teda aj dlžníka, k čestnému plneniu povinností.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a svoje rozhodnutie odôvodnil vecne správne a v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p..

Predovšetkým súd prvého stupňa správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, Suché mýto 4) a žalovaným ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňa definičné znaky označujúce jej subjekty a to spotrebiteľa (ako osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), a to aj podľa právneho poriadku platného v čase jej uzavretia (§ 52 ods. 2, 3 O. z. v znení účinnom do 31.12.2007). Podľa ZoSÚ (§ 2 písm. a/) má tiež charakter spotrebiteľského úveru dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy potom tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré

osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj ZoOS. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 O. z. a ustanoveniach ZoOS (v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetných zmlúv) vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobkyňa sa domáhala svojho nároku voči žalovanému, ktorý je spotrebiteľom.

Z uvedeného potom možno vyvodiť záver, že prípadná nedôslednosť pôvodnej právnej úpravy O. z. (účinnnej do 31.12.2007) nemôže mať za následok nemožnosť spotrebiteľa (vo vzťahu k uplatňovaným nárokom voči nemu zo zmlúv uzatvorených do 31.12.2007), reálne sa domáčať práv priznaných normami na ochranu spotrebiteľa (§ 52 - § 54 O. z.). Až definitívne novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 1 O. z. predstavuje správne transponovanú definíciu spotrebiteľskej zmluvy (ktorou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom).

Obdobný uvedenému je prípad novelizácie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z., ktoré už normatívne vyriešilo prednostnú aplikáciu O. z. pred ustanoveniami Obch. z. (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. apríla 2015, novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z. (účinné od 1. mája 2014) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Je potrebné zdôrazniť, že súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadradenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do uvedenej doby prednostnú aplikáciu ustanovení O. z. (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014). Námitka žalobkyne o nutnosti favorizovať Ob. z. neobstojí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platili a platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. obchodnoprávnym vzťahom (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu premičania, ktorá vzhľadom na dĺžku premičacej doby, je pre žalovaných ako spotrebiteľov priaznivejšia (v porovnaní so štvorročnou premičacou lehotou podľa Ob. z.). Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovanými je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Ob. z. bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávnym ako aj obchodnoprávnym vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 O. z., podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, a preto je v legitímnom očakávaní použitia

pre neho priaznivejšej právnej úpravy (uvedené už odznelo v rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/716/2014-63, zo 16. decembra 2014). Pravidlo prednostnej aplikácie ustanovení O. z., ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, bolo odobrené aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19. júna 2013 konštatoval, že prednostným uplatnením O. z. na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Ob. z. nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na súdenú vec, zakotvujúceho povinnosť súdu v každom konaní preskúmať, či nárok uplatňovaný proti spotrebiteľovi nie je premlčaný (prípadne či nie je daná iná zákonná prekážka, ktorá by neumožňovala nárok po práve priznať). Uvedené ustanovenie má procesný charakter (upravuje postup orgánu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) a bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a keďže neobsahuje osobitné prechodné ustanovenie, ktoré by účinky posúvalo na veci rozhodované po účinnosti predmetnej právnej úpravy, je potrebné ho aplikovať na všetky súdené veci v čase rozhodovania (ide o tzv. režim okamžitej aplikovateľnosti, uplatňovanej pri procesných predpisoch). Súd prvého stupňa správne kvalifikoval nárok uplatnený žalobkyňou ako premlčaný, aplikujúc hmotnoprávne ustanovenie o všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, keď konečná splatnosť poskytnutého úveru bola dohodnutá na deň 20. novembra 2010, trojročná premlčacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom 21. novembra 2010 a táto lehota márne uplynula dňa 21. novembra 2013. Pokiaľ teda bola žaloba podaná na súde 11. júna 2014, správne súd prvého stupňa konštatoval, že bola podaná po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa O. z. a žalobu preto zamietol. Za premlčané súd prvého stupňa dôvodne považoval aj uplatnené príslušenstvo pohľadávky, teda úroky z omeškania, ktoré sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok.

S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd sa nemohol stotožniť s odvolacími námietkami žalobkyne, poukazujúcimi na prednostnú aplikáciu ustanovení Ob. z. aj v prípade spotrebiteľskej zmluvy. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovávaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom). Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila vyššie uvedená rozhodovacia prax súdov a naderadenosť komunitárneho práva, primárne ako aj sekundárne pramene práva Európskej únie, vrátane rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, smerujú k náležitému vyvažovaniu postavenia spotrebiteľa ako slabšej strany v hmotnoprávných a procesnoprávných vzťahoch (v dôsledku len iluzórnej slobody spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy s dodávateľom a s tým spojenej nerovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa). Preto vo svetle eurokonformného výkladu dotknutých právnych noriem nebolo možné sa stotožniť s argumentmi žalobkyne.

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offio (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky SD EÚ C-240/98 až C 244/98 Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-168/05 Mostaza Claro). V kontexte uvedeného bolo potrebné riešiť aj dualizmus právnej úpravy dotknutých inštitútov podľa O. z. a Ob. z..

Imanentnou obsahovou zložkou práva je ochrana práv slabšieho. Tento princíp sa prejavuje nielen v obsahovej stránke hmotnoprávných a procesnoprávných noriem, ale aj ako interpretačný princíp v aplikačnej praxi súdov. Ide o trend tak v judikatúre európskych, ako aj ústavných súdov, ktorý sa musí premietnuť aj do aplikačnej praxi všeobecných súdov. Dĺžnik, ktorý je pri vymáhaní pohľadávok v právnom postavení spotrebiteľa, je nesporne slabšou stranou nielen v oblasti hmotnoprávných vzťahov, ale aj v oblasti procesnoprávných vzťahov. Z týchto dôvodov súd prihliada na to, aby mu výkon práva veriteľa nebol neodôvodnene na ujmu, čo vyplýva aj z ustanovenia § 1 a § 2 O. s. p., podľa ktorých výkon práva musí byť spravodlivý a nesmie byť zneužívajúci (uvedené už odznelo v uznesení Krajského súdu

v Banskej Bystrici z 2. marca 2015 č. k. 25Cokr 3/2015). S poukazom na uvedené námietka žalobkyne, týkajúca sa aplikovania procesných zásad a princípov občianskeho súdneho konania, vrátane zásady rovnosti strán v konaní, nemohla byť dôvodná.

Odvolačný súd preto podľa § 219 ods. 1 O. s. p. napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania úspešného žalovaného. Súd prvého stupňa dôvodne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., na základe ktorého vzniklo žalovanému právo na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu vznik trov tohto účastníka nevyplýval, žalovanému náhrada trov prvostupňového konania nebola priznaná.

Podľa § 208 O. s. p. ak je žaloba vzatá späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je doposiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Z dôvodu, že žalobkyňa vzala v prejednávanej veci žalobu čiastočne späť o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 295,84 eur od 1.1.2005 do zaplatenia, po vyhlásení a doručení jej rozsudku súdu prvého stupňa a v priebehu odvolacieho konania, teda v čase, kedy na takéto podanie súd prvého stupňa už nemal možnosť reagovať, privodila stav potreby, aby sa odvolací súd zaoberal týmto jej dispozitívnym úkonom. Pretože k čiastočnému späťvzatiu žaloby žalovaný udelil súhlas (podľa § 101 ods. 3 O. s. p. u žalovaného bol naplnený zákonný predpoklad, že nemá námietky voči čiastočnému späťvzatiu žalobkyne), boli dané zákonom stanovené podmienky pre rozhodnutie odvolacieho súdu a to o pripustení čiastočného späťvzatia žaloby, zrušení uznesenia súdu prvého stupňa v tejto časti a o čiastočnom zastavení konania.

Obdobne aj v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný a podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. (v prípade, ak žalobca vezme v priebehu konania účinne žalobu čiastočne späť, súd prihliada k tomu, kto späťvzatie a s ním spojené čiastočné zastavenie konania z procesného hľadiska zaviniel, v danom prípade týmto účastníkom bola žalobkyňa, je preto treba dovodiť, že v tomto rozsahu čiastočného späťvzatia žaloby žalobkyňa nemala úspech vo veci) mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Ani tu však žalovaný nepodal návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania a zo spisu vznik trov konania tohto účastníka nevyplýval, preto žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.